

Geachte voorzitter, leden van de raad,

Twee weken geleden deed ik een dringend beroep op u. U luisterde. En daar wil ik u oprecht voor bedanken. Maar ik wil ook iets rechtzetten.

Na mijn inspreken werd de wethouder bevraagd door de raad. Op de vraag waarom hij geen contact met ons had gezocht, antwoordde hij dat hij dat wél had gedaan. Dat klopte niet. En ik riep toen door de vergadering heen dat hij loog. Dat had ik niet moeten doen. Daarvoor bied ik u mijn excuses aan. Maar als iemand beweert dat de communicatie goed was terwijl je al maanden hoopt op een gesprek, dan breekt er iets. Er staat voor ons namelijk nogal wat op het spel. Ons hele hebben en houden – waaronder ons pensioen – zit in de Vijverschie.

Om u kort bij te praten: we hebben gisteren gesproken met wethouder Voskamp, die zijn collega vervangt. Ook hebben we om tafel gezeten met de beleidsmedewerker en de landschapsarchitect over parkeren op de dijk. Er is nu een plan ingetekend met 9 plekken voor de burens en 18 voor ons. Alleen blijkt nu dat de grond van het hoogheemraadschap is – en dat er dus nog van alles moet worden uitgezocht. De suggestie dat de raad alvast akkoord gaat en de parkeeroplossing “later wel komt”, vinden wij daarom geen optie. Want wat als het niet lukt? Wat als er opnieuw vertraging of blokkades ontstaan? Dan zijn we weer terug bij af – en wéér de dupe. Dit is dus het moment om de dingen goed en zonder haast te regelen.

Verder hebben we een makelaar uit De Lier gevraagd om de waarde van ons perceel te bepalen. Die taxeerde onze locatie – woning, bedrijf en grond – op minimaal 1,4 miljoen euro. Gevraagd naar het effect van de plannen van de burens, schatte hij de waardedaling in op 10 tot 15 procent. Dat is een verlies van anderhalve ton of meer.

Om te voorkomen dat dit bedrag als een zwaard van Damocles boven dit project blijft hangen – met desastreuze financiële risico's voor ons of voor de burens – hebben wij voorgesteld om te kijken of we een en ander onderhands kunnen regelen. We hebben onder meer voorgesteld om een stuk land van de burens uit te ruilen. Daarmee ontstaat een fysieke buffer tussen ons gedeelte en de beoogde recreatieplekken, én wordt de waardedaling deels gecompenseerd. Een praktische, werkbare oplossing – zonder ingewikkelde nadeelcompensatieprocedures of langdurige rechtszaken.

Dat het belangrijk is om de zaken nu goed te regelen, bleek afgelopen weekend. Toen werd een van de huisjes van de burens verhuurd aan een Turks gezin. Hun dochter zou als bruid opgehaald worden om naar het trouwfeest te gaan – een ongetwijfeld prachtig ritueel. Maar het gevolg was dat er opeens meer dan veertig auto's en busjes op de dijk stonden van familie uit heel Europa. Als wij op dat moment een bruiloft hadden gehad, dan was het verkeer hier volledig vastgelopen en hadden wij met een zeer ongelukkig bruidspaar gezeten. We nemen dit de burens niet kwalijk – dit kan iedereen overkomen –

maar het onderstreept wel dat er eerst goed nagedacht moet worden over de nieuwe situatie die door deze plannen ontstaat. Dat vraagt dus om meer tijd en gesprekken.

Inmiddels blijkt er zonder overleg ook een vergunning afgegeven te zijn voor een klein passanten-café bij de burelen. Naar ons is door zowel de beleidsmedewerker als de burelen steeds aangegeven dat de horeca alleen bedoeld was voor gebruikers van de recreatie-eenheden. Dat roept weer vragen op. Waarom zijn we hier nooit in geconsulteerd of ingelicht? En waarom wordt er bij de burelen een vergunning verleend, terwijl wij onze status als officiële trouwlocatie opeens kwijt zijn? Dat klopt toch niet?

Voor alle duidelijkheid – en ik heb het eerder gezegd: we zijn niet tegen de plannen van onze burelen. In de regel komen we er samen wel uit. Maar het gaat hier over een bestemmingsplanwijziging. Die wijziging gaat een generatie mee – ongeacht wie er woont. Als één van ons ooit verkoopt, kan een volgende bewoner de nieuwe ruimte anders invullen. En dan ontstaan er wéér problemen.

Daarom is nu het moment om de problematiek op dit erf voor eens en altijd goed te organiseren. Om risico's serieus te nemen. Om oplossingen te bedenken. Om creatief te zijn en te bouwen aan een houdbare situatie die de komende decennia meegaat.

Dus ik vraag u weer: Geef op dit moment géén verklaring van geen bezwaar af. Dwing het college om met ons én met de burelen verder te praten tot alles helder en geregeld is: parkeren, waardedaling, overlast, verantwoordelijkheid. Totdat er weer harmonie is op dit prachtige erf. Dat is in ieders belang – en voorkomt dat we worden gedwongen om dit tot de hoogste rechter uit te vechten, met alle tijd, stress en kosten van dien.

Tot slot: ik zou vanavond met mijn dementerende tante – voor wie ik mantelzorger ben – naar de Matthäus Passion gaan. Dat is haar jaarlijkse uitje, iets waar ze enorm naar uitkijkt. Helaas heb ik dat af moeten zeggen om hier te kunnen staan. Ik zou graag met u afspreken dat ik erop mag vertrouwen dat ik volgend jaar wél weer gewoon kan gaan. Omdat deze kwestie dan eindelijk goed is geregeld.

Dank u wel.